

Leben ist der Liebe Spiel,
Tod der Liebe Weg zum Ziel.

Zacharias Werner.

En af de två.

A

Hvad hopp, hvad glänsande beslut!
O, hvilken tjunings vär!
Hvad verden dock ser herrlig ut,
När man är sjutton år!

Atterbom.

Jag gick i fagra lundar,
der allt om kring mig log,
der blomstren vällukt spridde
och trasten drillar slog.
Väl gladdes då mitt sinne,
men glädjen hel ej var:
Att göra hjertat lyckligt
fans ännu något kvar.

Så kom du till mitt möte,
så käck, så frisk och varm,
med eld i håg och längtan
och kärlek i din barm.
Och våra händer räcktes
förtroligt åt hvar ann.
Först då på ljusblå fästet
min sällhetsstjerna brann.

O, mins du dessa stunder,
vår vänskaps sköna vär?
Jag mins dem ljufligt, broder.
Jag mins dem som i går.
Jag skall dem aldrig glömma,
ej ens i grafvens fann.
I himmeln ännu tacksamt
jag sjunga skall ditt namn.

Du gett mig allt på jorden.
Du gett mig hopp och frid.
In vid din sida trofast
jag kämpar lifvets strid.
Oss minnets fackla lyse,
hur ödet vexlar än!
För pligten och för äran
vi slå vårt slag som män!

Så låt oss vandra, broder,
vår framtids segerstig!
Hos dig jag modet hämtar.
Du får det strax hos mig.
När lifvets förlåt remna,
vi följas åt, vi två.
Förenta, hos vår Fader
vi hvila ut också.

(1868.)

Ω

Now cracks a noble heart. Good night,
sweet prince;
And flights of angels sing thee to
thy rest!

Shakspeare.

Der brast ett ädelt hjerta. — Aldrig, aldrig
mitt öga mera skåda skall din like,
min vänskap jubla som in vid ditt bröst.
Hvad än kan hända, står den sanning åter
att ungdomslifvets fröjd är slut för mig
och att mitt bästa minne göms i jorden.

Hvem kunde tro för några somrar sedan,
då du och jag till sammans glada gingo
och voro lyckliga som inga andra,
då vi om framtids bragder lade planer
och bygde luftslott upp om kärleks lycka,
hvem kunde då väl tro, att om ett lustrum
jag vid din graf ditt drapa skulle sjunga?

Nej, ingen trodde det, och jag nog minst.
Men Herren, som vårt ödes lotter skiftar,
han sänkte tunga moln på glädjens branter.
De frida luftslott störtade han samman
och lät i dunklet våra vägar skiljas.
Så gick du bittra qual och död till möte,
och jag — ja, jag fick sorgen blott till vän.

Ditt hjerta brast, men dess för innan långt
fick dock min hand å nyo möta din,
och solen lyste åter på vår vänskap.
Si, glädje blandas därför i de tårar,
som smärtan pressar ur mitt heta öga,
när nu jag ensam lemnad är igen.
O, hädan efter skall vår tvillingstjerna
på evighetens himmel härligt stråla
som en förklarad, vaken morgondröm.

Ditt lif var kort, men i mitt hjertas hjerta
jag bär din vackra bild, hvart hän jag går.
Och sänkt i vemod ofta jag betänker,
hur endast få bland människor beskåras
din klara tanke och din rika känsla,
ditt lugna jemnmått uti stort som smått.

Hur mycket hoppades jag ej utaf dig
och trodde fast, du skulle bli en ära
för fosterlandet, som så varmt du älskat,
en riddare för frihet, vett och sanning,
en föresyn i allt hvad ädelt är! . . .
Med dig jag jordat mången kär förhoppning,
men mången skär och ljuflig eternell
jag hemfört från din tysta, kalla graf
att ömt förvaras bland min hägkomsts skatter.

Frid, broder, der i ljus din ande skrider
och der ditt stoft in under blommor hvilat!
Frid med ditt minne! — O, haf tack för allt,
din vänskap gaf mig! — Dyre vän, god natt!
Må englaskaror sjunga dig till ro!

(1874.)

Horatio.

28 exemplar.

Helsingfors 1886. Weilin & Göös' aktiebolags boktryckeri.

Leif Karl Arvid Vikström